

РЕШЕНИЕ

№ 793

гр. В., 13.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В., 13 СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Сияна Геннадиева

при участието на секретаря Цветанка Ив. Кънева
като разгледа докладваното от Сияна Геннадиева Административно
наказателно дело № 20213110205051 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на Р. М. Д., против Наказателно постановление № 460А-313/08.09.2021г., издадено от Директор на ОД на МВР- В., с което за нарушение на чл. 209а, ал.1 от Закона за здравето му е наложено административно наказание „имуществена санкция” 300 / триста/ лева.

С жалбата се оспорва фактическата обстановка, отразена в атакуваното наказателно постановление, твърди се за незаконосъобразност на съставения акт и че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, които са довели до ограничаване правото на защита на санкционираното лице. Сочи се, че съставения АУАН бил нечетлив и не са били разяснени правните последици от него. Искане се отмяна на атакувания санкционен акт. Претендират се разноски.

В съдебно заседание въззивната страна, редовно призована явява се лично, която поддържа жалбата и моли НП да бъде отменено. Претендира и за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение, като представя доказателства за заплатен адвокатски хонорар.

Въззиваемата страна, редовно призована, в съдебно заседание не се явява, не се представлява. Постъпили са писмени бележки от страна на юк Лукова, като представляващ ОД на МВР-В., с които не възразява да бъде

даден ход на делото. Моли за присъждане на разноски.

Съдът, след като прецени събраните в хода на производството писмени доказателства, намира за установено следното:

На 11.07.2021г. в 19:45 часа в гр. В., кв. „В.“, в сградата на ОУ „П.В.“ при извършена полицейска проверка се установило, че лицето е било без поставена защитна маска на лицето за еднократна или многократна употреба. С тези си действия лицето виновно нарушило въведените с т.7 от Заповед №РД-01-743/31.08.2021г. на МЗ противоепидемични мерки по чл.63, ал.4 от Закона за здравето.

Въз основа на събраните доказателства на 11.07.2021 г. св. Д. ИВ. Д.- мл. инспектор при Пето РУ на ОД на МВР съставил против Р. М. Д. акт за установяване на административно нарушение, за това, че се е намирала на закрито обществено място ОУ „П.В.“ в кв. „В.“ без поставена защитна маска на лицето си за еднократна или многократна употреба. Нарушението било квалифицирано като такова по чл. 209а вр. чл. 63, ал.1 от ЗЗ. Не е направено възражение на осн. чл. 44, ал. 1 от ЗАНН. Съставения АУАН е бил подписан от жалбоподателката.

Въз основа на констатациите в акта административно – наказващият орган издал обжалваното наказателно постановление, в което изцяло възприел фактическите констатации в него и правната квалификация на нарушението. За него, на основание чл. 209а вр чл.63, ал.1 от ЗЗ на Р.Д. била наложена "Имуществена санкция" в размер на 300 лв.

В хода на съдебното следствие, като свидетели бяха разпитани св. Д. ИВ. Д.- актосъставител и свид. Т. Н. Н., чийто показания съдът кредитира изцяло. От тях се установява, че нарушението е установено по представени в хода на проверката документи. Проверяващите лично са възприели въззивницата без поставена маска, а и същата пред тях е отказала поставянето и. Свидетелите сочат на категоричен отказ от поставяне на маска на закрито от страна на въззивницата. Този факт не се оспорва от молителката. В изявлението си пред съда тя заяви, че е била наясно че с действията си нарушава закона, но това е избрала като поведение.

Съдът приобщи към доказателствата по делото представените в съдебно заседание писмо от Пето РПУ с вх. №18872/22.03.2022г., ведно със заверено копие на Заповед №365з-1952 от 24.03.2020г. на ОД на МВР- В. за оправомощаване на държавни служители- полицейски органи от ОД на МВР- В. за съставяне на актове по чл.209а от ЗЗ, които кредитира като относими към спора.

Гореописаната фактическа обстановка се установява от събраните по делото гласни доказателства и тези по административно-наказателната преписка, които преценени в тяхната съвкупност са взаимно и логически свързани и последователни, поради което съдът ги кредитира.

От правна страна :

Жалбата е подадена в законоустановения срок и от лице, имащо правен интерес, поради което е процесуално допустима, разгледана по същество е неоснователна, поради следните съображения. Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление (арг. чл. 84 от ЗАНН във вр. с чл. 14, ал. 2 от НПК и т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС), а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон.

Наказателното постановление № 460а-313/08.09.2021 г. е издадено от компетентен орган- от Директора на ОД на МВР- В. в шестмесечния преклузивен срок, както и в едномесечния срок по чл. 52, ал. 1 от ЗАНН, считано от датата на съставяне и връчване на акта. Същото е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН., съдържа пълно описание на нарушението, датата, мястото и обстоятелствата при неговото извършване, както и доказателствата, които го потвърждават. Вмененото във вина нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща да се разбере какво е обвинението

и срещу какво да се организира защита. Посочени са нарушените материално правни норми, като наказанието за нарушението е индивидуализирано. При определяне на размера на санкцията наказващият орган се е ръководил от разпоредбата на чл.209а от ЗЗ. В хода на производството не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Правилно административно- наказващия орган е приложил материалния закон, като е съотнесъл установените фактически констатации към хипотезата на правната норма. Съобразно събраните по делото писмени и гласни доказателства, съдът намира за безспорно установено, че Р.Д. не е носила защитна маска за еднократна или многократна употреба на закрито обществено място.

Правилно е била ангажирана отговорността на Р. М. Д., която не е носила защитна маска за лице в условие на епидемична обстановка чрез налагане на "имуществена санкция".

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 при непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите от епидемично разпространение на заразна болест по чл. 61, ал. 1 / болни от и заразноносител на антракс, бруцелоза, вариола, вирусни хеморагични трески, дифтерия, ебола, жълта треска, кореман тиф, малария, полиомиелит, тежък остър респираторен синдром, туберкулоза с бацилоотделяне, холера, чума и COVID19/, с цел защита и опазване живота и здравето на гражданите, се обявява извънредна епидемична обстановка. Съгласно втората алинея на този текст извънредна епидемична обстановка се обявява за определен период от време с решение на Министерския съвет по предложение на министъра на здравеопазването въз основа на извършена от главния държавен здравен инспектор оценка на съществуващия епидемичен риск. С Решение (Обн. - ДВ, бр. 22 от 13.03.2020 г.) Народното събрание, по предложение на Министерския съвет и на основание чл. 84, т. 12 от Конституцията на Република България и във връзка с разрастващата се пандемия от COVID-19 е обявило извънредно положение върху цялата територия на Република България, като съгласно т. 2. е възложено на Министерския съвет да предприеме всички необходими мерки за овладяване на извънредната ситуация във връзка с пандемията от COVID-19 и в съответствие с чл. 57, ал. 3 от Конституцията на Република България. Впоследствие извънредното положение е удължавано няколкократно, а

впоследствие и заменено с удължаване на извънредната епидемична обстановка, която действа и към настоящия момент.

Съгласно чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ, на което основание е санкциониран възз., който наруши или не изпълни въведени от министъра на здравеопазването или от директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 или 7 и чл. 63а, ал. 1 или 2, освен ако деянието не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 300 до 1000 лв., а при повторно нарушение - от 1000 до 2000 лв.. Нормата на чл. 209а, ал. 1 ЗЗ съдържа в себе си както правило за поведение, така и санкция за неизпълнение на това правило.

С оглед на изложеното се налага извода, че Р.Д. е осъществила от обективна и субективна страна състава на нарушението, визирано в разпоредбата на чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето /ЗЗ/, напълно правилно и законосъобразно е била ангажирана административно-наказателната ѝ отговорност.

В тази връзка съдът съобрази обстоятелството, че деянието се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други деяния от същия род, което налага извода, че същото представлява административно нарушение, а не престъпление по смисъла на чл. 355 от НК. В същото време обаче съдът намира, че с оглед кръга на обществените отношения които охранява Закона за здравето и по-конкретно посочените разпоредби по време на обявената извънредна епидемиологична обстановка, имаща за цел неразпространение на заразата и опазване живота и здравето на гражданите, процесното деяние не може да бъде квалифицирано като маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Не може и да се приложи института на предупреждението, тъй като липсва критично отношение и въпреки опитите на проверяващите да убедят въззивницата да спази закона и да си постави защитна маска тя е отказала да стори това.

В тази връзка съдът напълно споделя изложения в тази насока извод на административно-наказващия орган. Правилно е било преценено, че с оглед характера на нарушението в настоящия случай нормата на чл. 28 от ЗАНН не може да бъде приложена. Описаното в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление нарушение крие сериозен риск за останалите граждани, свързана с разпространение на

пагубен за човечеството вирус и обявената глобална пандемия. Нарушението не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други административни нарушения от същия вид, поради което и същото не може да бъде квалифицирано като "маловажен случай" по смисъла вложен в разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. В този смисъл е и константната практика на Административен съд В. – например Решение по к. адм. дело № 2685 по описа на Административен съд гр. В. за 2020 година, Решение по к. адм. дело № 651 по описа на Административен съд гр. В. за 2021 г. и много други. Нещо повече, прилагането на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН би създадо у въззивника чувството за безнаказаност, би култивирало липса на критичност към извършване на деяния от подобен род, което обезсмисля една от основните функции на административнонаказателния закон, а именно индивидуална превенция на нар. За посоченото нарушение санкционна разпоредба на чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ /в сила от сила от 14.05.2020 г.) / предвижда наказание "глоба" в размер от 300 до 1000 лева за лице, което наруши или не изпълни въведени с акт на министъра на здравеопазването или директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 1 или ал. 2, освен ако деянието съставлява престъпление. Административно наказващият орган правилно е издирил и приложил действащата санкционна разпоредба, действал е законосъобразно, като се е съобразил и с разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН и е наложил наказание в предвидения за това деяние минимум от 300 лева. От друга страна, обстоятелството, че за възз. не са събрани данни за финансово и материално положение, не би могло да изключи административната му отговорност.

Съгласно разпоредбата на [чл. 63, ал. 3 от ЗАНН](#), ред. ДВ, бр. 94 от 2019 г., в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#). Съгласно разпоредбата на [чл. 143, ал. 3 от АПК](#), "Когато съдът отхвърли оспорването или подателят на жалбата оттегли жалбата, страната, за която административния акт е благоприятен, има право на разноси". От изложеното следва, че в полза на АНО, следва да бъдат присъдени разноси за юрисконсултско възнаграждение, което Съдът определи в размер на 80 лева, които следва да бъдат заплатени от жалбоподателя на АНО.

С оглед на изложеното съдът намира, че обжалваното наказателно постановление се явява правилно и законосъобразно и като такова следва да

бъде потвърдено изцяло.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 9 вр. ал. 2, т. 5 вр. ал. 1, съдът

РЕШИ:

ПОТВРЪЖДАВА Наказателно постановление № 460А-313/08.09.2021г., издадено от Директор на ОД на МВР- В., с което на Р. М. Д. ЕГН:***** е наложено: административно наказание "глоба" в размер на 300 /триста/ лв. на основание чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето.

ОСЪЖДА Р. М. Д. ЕГН:***** , да заплати на ОД на МВР- В. сумата от 80лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд гр. В. в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните.

Съдия при Районен съд – В.: _____